

Kdo sem.*)

Besede zložil A. Pernè.

Budno.

Po narodnem napevu uglasbil A. Kosí.

1. Staršev sem slo	- venskih sin	iz domačih	po - krajín,
2. Tja črez polje,	prek vasi	moj ve - se - li	glas le - ti;
3. Geslo mo - je	se glasi:	Naj te - lo se,	duh krepi!

rad ži - vim ko	ptič ži - vi,	dan za dnevom	brez skrbi.
ljub mi ni pre -	pir nikdar	in mehkužnost	ni mi mar.
čvrst, pobo-žen,	zvest in prost!	Vse to mi šla -	di mladost.

*) Iz A. Kosijeve rokopisne zbirke šolskih pesmi z narodnimi napevi. — Jako dobro in potrebno bi bilo, da izide čim prej ta zbirka v tisku. Tudi šolam bi dobro služila.

Uredništvo.

Železniški vozovi za otroke.

V eni uri — osivel!

Železniški vozovi za otroke so seveda ameriška iznajdba. Po vseh glavnih ameriških železniških progah vozijo taki vozovi. Vsak otroški železniški voz ima jedilnico, oblačilnico, spalnico in kopalnico. V spalnici je šest postelj in ravno toliko zibelk. Tudi se v tem prostoru otroci lahko ves dan igrajo, zato so tla pregrnjena z debelimi preprogami, tudi stene so obite z blazinami, da se otroci ne potolčejo. Poseben prostor je namenjen varuhinjam, ki pazijo na otroke ter jih na končnih postajah izročijo ljudem, h katerim so namenjeni. Mladi Američani in mlade Američanke torej lahko brez strahu potujejo križem svoje velike domovine. Čuvajo jih varnostne naprave.

Kakor pripovedujejo madjarski listi, se je to dogodilo petindvajsetletnemu kmetiškemu sinu Mitru Popi iz Teregove. Popa se je napolil v bližnjo vas, kamor je bil povabljen na ženitovanje. V to vas se pride iz Teregove preko hriba v dveh urah, toda pot je mnogo krajša, ako se gre ob železniški progi in slednjič skozi prerov (tunel). Popa je sklenil iti po krajši poti skozi tunel. Vstopivši v tunel, je legel na tla in poslušal. Ker ni čul niti najmanjšega šuma in ropota, je bil gotov, da ne prihaja noben vlak. Ko je korakal po priliki četrte ure v temoti, je zaslišal v svojo goro piskanje in ropot za hrbtom prihajajočega vlaka. Ta ropot je prihajal od sekunde do sekunde močnejši in razločnejši. Mladič je obil

smrtni znoj, zakaj strašna smrt pod vlakom mu je bila gotova: izogniti se ni mogel, ker je bil tunel ozek, samo na eden tir in, ako tudi bi se pritisnil na steno, bi ga okresal in ubil mimo drdrajoči vlak. V smrtnem strahu je pričel teči, kolikor so ga nesle noge. In že je bilo slišati puhanje lokomotive tik za njim, in zagledal je za seboj slabi, rdečkasti svit svetilnic lokomotive. V smrtnem strahu je dirjal dalje in bil je toli srečen, da se v temi ni izpodtaknil in padel. Ta divja dirka na življenje in smrt je trajala skoro pet minut. In dosegl je izid iz tunela ter se zgrudil poleg

proge, a v istem trenutku je švignil vlak mimo njega! Malone da ni nesrečnežu počilo srce. Ležal je eno celo uro povsem obnemogel, preden je zopet prišel k sapi. Tresoč se na vsem životu in s šibečimi nogami je taval zatem v bližnjo vas na svatbo, dasi ni imel niti najmanjše dobre volje. Želel se je oddahniti med znanci in se odpočiti od smrtno groze. Toda ko je vstopil v krog svojih znancev in omahnil na bližnji stol, ni ga nihče izpoznal: lasje so mu bili povsem osiveli kakor sedemdesetletnemu starčku! To je bil provzročil smrtni strah!

Kako je prevaril zlodej Miho?

Računska šala. Priobčil *Ź. R.*

Miha je bil siromak. Dejal je sam pri sebi, da bi se za mnogo denarja obljubil zlodeju. Kar ti stoji zlodej pred njim in mu reče: „Miha! Poznam tvoje misli. Pomagati ti hočem. Vem, koliko vinarjev imaš danes. Naredim ti, da boš imel od jutri naprej vsako jutro dvakrat toliko denarja ko prejšnji večer; zato pa moraš vsak dan za ono-le skalo, kjer prebivam, vreči 24 vinarjev. Če ti je všeč, si udariva v roko, in pogodba je sklenjena.“

Miha sklene pogodbo. Slabo je spal; komaj je pričakal jutra. Hitro pogleda v mošnjček, in glej, res je notri dvakrat toliko ko sinoči. „Dobra bo ta!“ pravi, pa gre takoj in vrže zlodeju za skalo 24 vinarjev, kakor sta se bila pogodila.

Ves dan je računal, kako bogat bo v enem letu, če bo zlodej ostal mož-beseda in mu imetek podvajal.

Drugo jutro zopet odpre mošnjček, zopet je bilo dvakrat toliko vinarjev, ko prejšnji večer — in zopet jih vrže za skalo 24. Ostanek se mu je sicer zdel majhen, ali Miha ne sluti prevare. Tretje jutro je bilo vinarjev sicer zopet dvojno število, a jih je pa samo 24. Te mora vreči za skalo, in Miha je suh ko poper. Za skalo se je zlodej smejal, Miha pa mu je srdit zaklical: „Zlodej te vzemi!“

Komur se čudno zdi, da je bil Miha, dasi se mu je denar vsak dan podvojil, v treh dneh brez vinarja, naj izračuna, koliko vinarjev je imel Miha, ko je sklenil pogodbo. Videl bo, kako prebrisan je zlodej, pa kakšen Jurček je bil Miha.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v deveti številki.

**Beseda sladka, domovina,
ne prideš več mi iz spomina,
kot živa iskra v srcu tliš,
ljubezen k sebi mi budiš.**

Prav so jo rešili: Srečo Ferjančič, učenec v Ljubljani; Cilika in Slavko Trobej pri Št. Iju pri Velenju; Mimi Lavričeva v Skofji Loki; Anika in Stojan Globočnik v Metliki; Ivan in Nada Juvančič v Spodnji Šiški; Janez Kovačec in Jožef Pihlar, učenca v Dornovi pri Ptujju; Franc Gril, tretješolec na Zidanem mostu; Fani Leban, učenka »Solskega doma« v Gorici; Vilibald Unger, učenec v Središču; Danica Mayr, Anica Mayr in Terezina Pasquotti v Kranju; Maks Repič, dijak v Rakovcu (Štaj.); Franc Levec, učenec na vadnici v Ljubljani; Itaka Ružičkova, učenka III. razr. pri sv. Jakobu v Ljubljani; Jelica Florian, učenka IV. razr. v Kranju; Minka Zacherl, učenka v Ljutomeru; Anica Ogorevc, učenka v Konjicah; Mici Kapus, učenka VIII. razr. pri sv. Jakobu v Ljubljani; Dominik Bezenšek, učenec na Frankolovem; Anica Gantar, učenka na Čatežu ob Savi; Franjo Fabjančič, tretješolec na Bučki; Maks Kovačič pri Sv. Trojici v Slov. goricah; Franc Bratina, učenec VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Mica Strašek, Franica Kregar, Ema Debelak, učenke na Medvedovem selu; Anica Brečko, Anica Jurko, Veronika Gande, Neža Munda, Anica Napotnik, Tereza Napotnik, Blaž Ljubej, Anton Kokot, Alojzij Mlakar, Anton Videčnik, učenke in učenci v Tepešnjah; Lev Jelenc, gimnazijalec v Ljubljani; Ivanček Ivanuša, Miško Ivanuša, Josip Sulek, Ludovik Šef, Martin Žibrat, Tončka Ivanuša, Roza Masten, Kata Miško, Milka Otorepec, Kata Sever ml., Nežica Vličav, Micka Zorjan, učenci in učenke na Humu; Anton Porekar, učenec šole okolica Ormož; Anica Maslo v Ricmanjih pri Trstu; Nikolaj Ivan Vrabl, dijak v Središču; Konrad Vrabl, trgovski učenec v Št. Pavlu pri Preboldu; Milko Naglič, dijak, Vladko Naglič, učenec v Ljubljani; Jelica Marolt, učenka III. a razr. pri sv. Jakobu v Ljubljani.